

KRISTŮV IMPULS JAKO REÁLNÝ ŽIVOT *(druhá přednáška)*

Impuls Kristův, který vstoupil do vývoje lidstva, byl tak pronikavý, že jeho vlny v budoucích údobích narážejí dále. Ve čtvrtém kulturním období se vyžil tím, že se Kristus vtělil do fyzického lidského těla. A nyní kráčíme vstříc věku, ve kterém se impuls vyžije tak, že lidé budou vnímat Krista na astrální úrovni v éterné podobě.

Včera jsme slyšeli, jak v pozdějších obdobích bude vnímatelný ještě ve vyšší estetické a mravní sféře. Když ale takto mluvíme o Kristově impulsu, tu máme skutečně co činit s idejemi, ke kterým se budou právě křesťanské církve chovat co nejodmítavěji. Aby se Kristův impuls postupně pochopil, byly a jsou nutné v pokračujícím vývoji lidstva důležité přípravy. Dosud se přece nedostávalo právě toho, aby lidé tomu porozuměli. Přihlédneme-li k novějším teoriím, uvidíme, jak bezmocní jsou na jedné straně nejen odpůrci křesťanství, ale jak bezmocní jsou i ti, kteří se domnívají, že stojí na půdě křesťanství. Západní anthroposofické hnutí by se muselo stát moderním duchovním proudem, který na podkladě správných a pravdivých zdrojů vzbuzuje porozumění pro křesťanství. V tomto úsilí mu vznikaly nejprudší překážky.

Musíme si učinit představu o zdrojích samotného křesťanství. Všechny tyto zdroje nemohou zde být uvedeny pro nedostatek času. Dnes poukážeme pouze na ty, které se lidstvu od třináctého století zpřístupnily.

Od třináctého století se vpravilo do duchovního života lidstva spirituální hnutí, které se pojí ke jménu Christian Rosenkreutz. Aby to, co se pojí k tomuto jménu, vůbec mohlo vstoupit do duchovního hnutí novější doby, byla ve třináctém století nutná zcela určitá spirituální příprava. Tehdy, kdy pro zření člověka byl duchovní svět zcela uzavřen, setkala se významné kolegium dvanácti moudrých mužů. Toto sjednocovalo jakoby rozdělení na různé obory, všechno, co bylo tehdy jako spirituální vhléd do světových souvislostí vůbec sneseno. Sedmi z těchto dvanácti připadlo pomoci určitých okultních postupů to, co přešlo od svátých říšiů jako moudrost lidského pokolení z Atlantidy. Čtyři z těchto moudrých mužů vlivem přiměřených okultních postupů sjednotili v sobě to, co se vztahovalo k posvátným tajemstvím Indů, Peršanů, Egyptanů a k řecko-latinské době. A co mohlo páte poatlantské období až dosud vydat, to byla moudrost dvanáctého.

Těmto dvanácti byl otevřen celý spirituální život. Tehdy se vědělo, že se musí znovuzrodit jako dítě individualita, která se zúčastnila doby mystéria Golgoty. Tato individualita mezitím vyvíjela v různých inkarnacích nejhlubší vřoucnost a oddanost a lásku. Kolegium dvanácti moudrých mužů toto dítě, brzy po narození, převzalo do opatrování. Odloučeno od exotemního zevního světa stálo výlučně pod jejich vlivem, byli jeho vychovateli, i co se týká tělesné péče. Dítě se vyvíjelo zcela zvláštním způsobem, takže i to, co v sobě neslo jako vznešenou duchovnost z četných inkarnací, vyjadřovalo v zevní tělesnosti. Jeho tělo se stalo slabým a neduživým, ale podivuhodně průhledným. Vyrůstalo a rozvíjelo se v onu podivuhodnost tím, že zářící, třpytivý duch přebýval v onom průhledném těle. Vlivem pochodu nesmírně moudré výchovy vzařovalo do jeho duše to, co přecházelo z před- a poatlantských dob z dvanácti moudrých mužů. Vlivem hlubších duševních sil, nikoli pomocí intelektu, byly všechny poklady moudrosti sjednoceny v duši tohoto dítěte. Potom se tohoto dítěte zmocnil zcela zvláštní stav. Ve zcela určité době přestalo jíst, projevilo se ochromení všech jeho zevních životních činností, a celá dítětem přijatá moudrost vyzařovala jako by nazpět na muže. Každý obdržel nazpět to, co předal, ale v proměněné podobě. Tehdy dvanáct mužů vnímalo: „Teprve teď jsme přijali dvanáct náboženství jako souvislou jednotu!“ A od té chvíle žilo ve dvanácti mužích to, co nazýváme rosekruciánským křesťanstvím.

Dítě žilo ještě krátkou dobu. V zevním světě nazýváme tuto individualitu Christian Rosenkreutz. Nazývala se tak teprve od čtrnáctého století. Ve čtrnáctém století přišla tato individualita znovu a žila přes sto let. Také potom, když nebyla vtělená, působila prostřednictvím étemého těla, a sice v tom smyslu, že jejím vlivem se má dále vyvíjet pravé křesťanství, že se má stát syntézou všech velkých světových názorů a náboženství. A působila až do naší doby buď jako člověk, nebo ze svého étemého těla osvětlující to, co plynulo do Západu jako založení syntézy velkých náboženství. Dnes se stává jeho vliv stále větší. Mnohý, na kterém to nevidíme, je vyvoleným tohoto Christiana Rosenkreutze. Dnes již můžeme uvést znamení, jímž si Christian Rosenkreutz všude vybírá své vyznavače. Toto znamení mohou četní lidé objevit v průběhu svého života. Může se projevit tisícerým způsobem, ale všechny tyto rozličné podoby jsou takové druhu, že je můžeme vylíčit následovně.

Výběr se např. může uskutečnit následujícím způsobem. Předpokládejme, že je zde někdo, kdo něco podniká. Usiluje o zdar tohoto podnikání a snaží se dospět k cíli. A zatímco se takto vrhá do světa - může to být zcela materiálně smýšlející člověk - vtom zaslechne hlas: „Zadrž v tom, co chceš!“ — A zjistí: to nebyl fyzický hlas. Předpokládejme, že ustoupí, svůj záměr nevykoná a může zjistit: Kdyby se vrhl na svůj cíl, zcela jistě by šel vstříc smrti.

Tyto dva momenty jsou nutné, abychom jasně poznali: za první, že to, co nás varovalo, přišlo z duchovního světa, a za druhé, že by nastala smrt, kdybychom záměr opravdu uskutečnili. Budoucímu žákovi se tedy jeví: Byl jsi vlastně zachráněn, a sice varováním ze světa, v němž zpočátku nejsi. Vpravdě existuješ vlivem poměrů tohoto pozemského světa, v němž jsi vlastně již zemřel, a na svůj další život máš pohlížet jako na dar, darovaný ti z duchovního světa, život ti byl darován. — Jestliže nyní dotyčný člověk toto všechno pochopí, potom se rozhodne pracovat ve spirituálním hnutí. Nastane-li takové rozhodnutí, potom došlo k vyvolení. Takto začíná Christian Rosenkreutz shromažďovat své vyznavače, a mnozí by při dostatečné pozornosti přišli na takovouto vnitřní událost.

Lidé, o nichž se může říci, že takovýmto způsobem byli s Christianem Rosenkreutzem spojeni, nebo se nyní spojí, to jsou ti, v nichž by nejprve mělo vzniknout hlubší chápání esotermního křesťanství. Z tohoto duchovního proudu, který navazuje na Christiana Rosenkreutze, vychází mohutná pomoc pro pochopení Kristova impulsu v naší přítomné době. Podnět k tomu byl dán již mnohem dříve: jedno století před mystériem Golgoty prostřednictvím Ješu ben Pandiry, jehož hlavním posláním byla příprava na Krista. Měl žáka Matyáše, jehož jméno se později přeneslo na jeho následovníka, který žil v době Ježíše z Nazaretu. To nejdůležitější, co tento Ješu ben Pandira vykonal, spočívalo v tom, že připravil Matoušovo evangelium. To, co se k tomu vztahuje, je vzato ze zasvěcovacího rituálu dávných dob. Sepsání je vyhotoveno tak, že obsah se přenesl ze starých mystérií; například co se vztahovalo k pokušení a jiné. Všechny tyto události ve vývoji lidstva se měly také odehrávat na fyzické úrovni. To bylo potom načrtnuto jeho žákem.

Ješu ben Pandirovi nebylo ulehčeno v těžkostech; protože prorokoval, byl ukamenován a pak pověšen na kříž. Pro některé vyznavače zůstává - třebaže hluboce skrytý - tento dokument

zachován. A co se s ním stalo později, ujasníme si nejlépe tím, že víme, co o něm vyprávěl sám Jeroným, velký církevní Otec: Matoušovo evangelium dostal od nějaké křesťanské sekty. Tehdy to byl malý kruh, který uchovával tuto knihu v tajnosti, a za zvláštních okolností se dostala k Jeronýmovi. Jeho biskup mu přikázal, aby ji přeložil. Sám o tom vypravuje. Avšak také zároveň řekl, že je napsána tak, že se nemá dostat do rukou nezasvěceným. Přesto jí chtěl přeložit tak, aby to, co v ní bylo skryté, zůstalo skryto i nadále. Dále říká, že tomu také nerozumí. - To, co se uskutečnilo, bylo napsáno takovým způsobem, že jeden to mohl vyjádřit světskou řečí tak, druhý onak. Takto přešla na potomky. Je tomu tedy tak, že svět vlastně evangelia vůbec ještě nemá. Je tedy snad oprávněné, jestliže jsou dnes na základě duchovního bádání evangelia nově vysvětlována, když se vrátíme ke kronice akáša, protože jedině tam nalézáme jejich původní podobu.

Musí nám být jasné, že pravá podoba křesťanství se musí nejprve dostat ze sutín. Jak je to nutné, ukazuje nám mezi jinými, že např. roku 1873 byli ve Francii sčítáni ti, o nichž se mohlo říci, že svým nitrem ještě přísluší ke katolicismu. Zjištěna byla třetina, dvě třetiny už s ním nesouvisí. A jistě to nebyli takoví, kteří vůbec neměli potřebu náboženství. Žijeme tak, že náboženské tužby směřují ke Kristu, avšak musejí být opět nalezeny pravé zdroje křesťanství. K tomuto cíli vidíme stékat onen duchovní proud, který vychází z Ješuu ben Pandiry, a ten, který na začátku třináctého století navazuje na Christiana Rosenkreutze.

Ještě je nutné vědět: Ke zvláštnostem vtělení bódhisattvy náleží, že jej v jeho mládí nemůžeme poznat. Mezi jeho třicátým a třiatřicátým rokem nastává mohutný obrat, jímž se tato osobnost zcela změní. Na příklad se v této době může zmocnit takové osobnosti bódhisattvy individualita Mojžíšova nebo Abrahamova.

Přibližně tři tisíce let po naší době bude tento bódhisattva povýšen na buddhu Maitréju. Potom bude působit z duchovního světa tak, že to bude působit do srdcí lidí jako magická mravnost. Tak spolupůsobí proud buddhy Maitréji se západním proudem, který navazuje na Christiana Rosenkreutze.